

ILONA
TUOMINEN
HUUTOON
VASTAA
KAIKU
VAIN

BAZAR

ILONA
TUOMINEN
HUUTOON
VASTAA
KAIKU
VAIN

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

© 2022 Ilona Tuominen

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

ISBN 978-952-376-650-1

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

LUKU 1

AAMU

PERJANTAI 2. SYYSKUUTA

Maailma oli musta ja äänetön. Nimestään huolimatta Aamu rakasti vuorokaudenajoista eniten yötä, etenkin tällaisena: tähtikirkkaana ja lämpimänä, kaukana kaupunkien keinotekoisista valoista. Avaruus oli hänen ulottuvillaan, hän melkein ylsi revontulien läpi tähtiin. Taivas oli kuin kartta, luettavissa kuten suomen tai saamen kieli. Aamu nousi varpailleen, kurkotti kohti korkeuksia ja asetti sormensa kirkkaimpien pisteiden päälle; niiden alla oli etelä. Kuu oli katoava sirppi, ja hänen kalpea ihonsa loisti kuin hopea sen kosketuksesta. Aamusta tuntui kuin hän olisi juuri hipaissut taikuutta.

Huuhkajan matala ääni pujotteli esiin puiden takaa kuin haamun ujellus. Sitä seurasi ärähdys, telttakankaan kahinaa ja kiroilua. Aamu kääntyi katsomaan taakseen.

”Huomenta”, hän kuiskasi, kun hänen ystävänsä Kiira kömpi ulos teltasta.

”Täällähän on ihan pimeää! Mitä kello on?” kuului vastaus.

Kiira ei ollut yö- eikä aamuihmisiä.

Aamu vilkaisi puhelintaan.

”Vähän yli kolme.”

”Kolme!” Kiira parkaisi ja suuntasi kädessään pitelemänsä taskulampun läheiseen metsään. ”Mitä hemmettiä me teemme ulkona kolmelta yöllä?”

Viimeiset sanat venyivät haukotuksen myötä epäselväksi vingunnaksi. Kiiran kasvot muuttuivat mustaksi aukoksi, jota reunustivat himmeässä kuunvalossa harmailta näyttävät hampaat.

”Katso”, Aamu kuiskasi ja osoitti etusormellaan ylös.

Kiiran hampaat kalahtivat yhteen. Naama nyrpistyi mutta kääntyi silti kohti taivasta. Revontulien turkoosi hehku leimusi heidän yllään.

”Vau”, Kiira henkäisi, sammutti taskulampun ja kaivoi matkapuhelimen esiin. ”En ole ennen kokenut mitään vastaavaa. Aivan kuin taivas olisi tulessa.”

Hän nosti puhelimen kasvojensa eteen irrottamatta katsettaan taivaasta, teki tottuneesti muutaman säädön ja napsaisi kuvan.

”Olen nähnyt hienompiakin revontulia. Tämä on vasta ensimmäinen yömmä. Jos valvomme huomenna keskiyöhön, saatamme nähdä jotain vielä upeampaa”, Aamu muistutti.

”Joo, valvotaan”, lumoutunut Kiira kuiskasi ja lisäsi vielä hiljempaa: ”Jos jaksetaan.”

Hän napsaisi vielä yhden kuvan ja istahti sitten vieressä köllöttävälle kelotukille. Hän tutki hetken otoksiaan ennen kuin sujautti puhelimen takaisin taskuun ja suoristi suuri-eleisesti huokaisten jalkansa pyöritelläkseen nilkkojaan. Upouudet kengät kieppuivat pimeässä, sulautuivat sen syövereihin. Kantapäät kahisivat maata vasten ja kaivoivat pienet kuopat lehtipeitteeseen.

”Hitto, kun sattuu.”

Kiira oli kasvattanut kauniit lihaksensa kuntosalilla eikä kovassa käytössä. Niistä ei ollut vaelluksella mihinkään.

”Kipu unohtuu pian”, Aamu lohdutti, käveli ystävänsä luo ja istuutui tämän viereen. ”Buranan avulla, jos ei muuten.”

Kiiran jalat lakkasivat liikkumasta.

”Kuinka monta päivää reitin kulkemiseen menikään?” hän kysyi.

”Kolme tai neljä,” Aamu vastasi ja vilkaisi Kiiran jalkoja. ”Varmaan neljä.”

Kiira voihkaisi ja nojasi eteenpäin niin pitkälle, että hänen otsansa kosketti polvia.

”Miksi annoin sinun ylipuhua minut mukaan?” hän mutisi syliinsä. ”En kestä enää päivääkään.”

”Kestät mitä vain”, Aamu julisti. ”Ja sinä lähdit mukaani tuon takia.”

Hän tarttui Kiiran neulepaidan kaula-aukkoon ja pakotti tämän suoristautumaan. Nykäisy oli niin kova, että Kiiran pää retkahti liikkeen voimasta kauas taakse.

”Ai joo”, hän huokaisi nähdessään taivaalla aaltoilevat revontulet. ”Haluan sitten nähdä myös poroja. Revontulet ovat kivoja, mutta minä tulin porojen takia.”

Etkä tullut, Aamu ajatteli itsekseen hymyillen.

Kiira oli tullut valokuvaamaan. Kohteella ei ollut väliä, sillä Kiiralla oli kyky saada kaikki näyttämään kauniilta. Hän oli amatööri, välineenään hänellä oli useammin matkapuhelin kuin järjestelmäkamera, mutta silti hän pesi kyvyillään, trenditietoisuudellaan ja suosiollaan monet ammattilaiset. Rykimäaika oli alkamassa, joten porot oli syytä kiertää Kiiran toiveista huolimatta kaukaa. Onneksi reitin varrella oli paljon muuta-kin nähtävää.

Kiira sulki silmänsä ja veti syvään henkeä. Aamu seurasi hänen esimerkkiään ja haistoi pohjoisen: viileän puhtauden ja metsän läpätunkevan, terävyydellään melkein alkoholia muistuttavan tuoksun. Ja tähdet. Hän ymmärsi kyllä, ettei se

ollut mahdollista, mutta hän olisi tiennyt katsomattakin, että taivas oli sinä yönä pilvetön ja täynnä tähtiä.

Aamu tunsi olevansa taas nuori ja kotona. Vuosia sitten hän oli katkonut juurensa ja lähtenyt opiskelemaan Etelä-Suomeen. Siellä sijaitsi talo, jossa hän asui, mutta hänen kotinsa oli aina ollut pohjoisessa. Ehkä jonain päivänä, piankin, talo ja koti sijaitsisivat jälleen samassa paikassa. Hän voisi muuttaa Jaakon ja Taavin kanssa takaisin, vähintäänkin Rovaniemen korkeudelle, tai vielä pohjoisemmaksi mummin luo Kilpisjärvelle. Turussa revontulia ei näkynyt juuri koskaan.

Puiden takaa kuuluva huuto herätti Aamun toistamiseen sinä yönä, tällä kertaa ajatuksista eikä unesta. Ääni ei ollut peräisin huuhkajasta.

”Ei hemmetti”, Kiira manasi.

Aamu tunsi hänen reitensä värähtävän omaansa vasten.

”Äijät taitavat olla yhä hereillä.”

Möykkä koveni. Aamu ei osannut sanoa, erottiko hän naurun vai tappelun ääniä.

Hän ja Kiira kääntyivät yhtä aikaa katsomaan olkansa yli suuntaan, jossa tiesivät autiotuvan sijaitsevan. Alkuperäisen suunnitelman mukaan heidän oli pitänyt yöpyä ensimmäinen vaellusyö siellä, mutta saavuttuaan Ruktajärville he olivat tavanneet tuvan vallanneen kuuden miehen polttariseurueen ja jatkaneet yksissä tuumin hieman pidemmälle, aivan telttailualueen reunamille.

”Onneksi he kulkevat reitin eri suuntaan kuin me”, Aamu totesi.

”Joo, en halua kohdata sitä jengä uudestaan”, Kiira tuhahti.

Miehet olivat maanilleet, tai ennemminkin vaatineet, heitä jäämään seurakseen ja kertoneet olevansa viimeistä päivää reissussa. He olivat aloittaneet Utsjoen päästä, kun Aamu ja Kiira puolestaan olivat vasta suuntaamassa sinne.

”Emme ole nähneet ketään muuta koko reissun aikana”, yksi miehistä oli surkutellut.

”Emme yhtään naista ainakaan”, toinen oli lisännyt ja iskenyt silmää.

”Älkää menkö!” kolmas oli huutanut heidän peräänsä.

Aamu ja Kiira olivat suorastaan jusseet pois paikalta, Kiira joka askeleella kivusta parahtaen. Vaikka miehet olivat jättäneet heidät rauhaan ja päivä oli ollut pitkän kävelyn ja sitäkin pidemmän automatkan takia raskas, Aamu oli tuskin sulkenut silmiään käperryttyään makuupussiinsa. Nyt uupumus oli vihdoin viemässä voiton pelosta.

”Mennäänkö jatkamaan unia?” hän ehdotti ja taputti ystävänsä kättä.

”Joo”, Kiira sanoi hiljaisella, entistä haltioituneemmalla äänellä, kohotti leukansa ja käänsi katseensa jälleen kohti taivasta. ”Jaksetaan sitten ihailla uusia revontulia huomenna.”

Kiira nousi ja palasi taskulamppuineen teltaan, ja luotuaan viimeisen silmäyksen revontuliin Aamu seurasi häntä.

Teltilta oli upouusi, kallis ja Kiiran. Aamu oli tottunut vaeltamiseen muttei niin hienoihin varusteisiin kuin mihin Kiiralla oli varaa. Nuorempana hän oli reissannut pitkin maailmaa ja yöpynyt milloin missäkin ja kenen luona tahansa, mutta nykyään hänkin kaipasi matkoillaan hieman mukavuutta, ja sitä hän Kiiran siivellä sai.

Kiira oli jo pujotellut makuupussiinsa. Hän oli kuin perhosen toukka kotelossaan, vain puolikas kasvoista oli näkyvässä. Hän hyrisi, muka kylmyydestä, ja hengitti käsiinsä. Kuumaa kesää oli seuraamassa poikkeuksellisen lauha syksy. Ruska oli tänä vuonna myöhässä. Niin ulkona kuin sisällä oli lämmin, mutta Kiira kierähti silti aivan kiinni Aamuun.

”Nukutaan ensi yö tuvassa”, hän mutisi.

”Seuraavalla telttapaikalla ei ole autiotupaa, se sijaitsee rotkon pohjalla. Mutta”, Aamu kiirehti lisäämään, ”siellä on vesiputous, Fiellu. Yövyimme aivan sen kupeessa.”

”Hmm. Okei.”

Kiira sopotti vielä jotain epäselvää ennen kuin vaipui uneen. Hänen nukuttamisensa oli paljon helpompaa kuin puolitoistavuotiaan taaperon. Aamu kaivoi puhelimensa esiin pimeässä ja selasi Jaakon päivän aikana lähettämät viestit ja kuvat Taavista. Aamu ei ollut ollut erossa lapsestaan päivääkään tämän syntymän jälkeen. Ikävä oli kova mutta matkan tarve sitä suurempi.

Aamu antoi puhelimelleen suukon ja käänsi sitten kylkeään Kiiran käden alla.

Puut olivat näyttäneet illan hämärässä ja yön pimeässä valtavilta. Nähtyään ne uudelleen alkavan päivän kalpeassa valossa Aamu totesi leiriä ympäröivien koivujen olevan vähän pienempiä, mutta muuten aivan samanlaisia kuin kotipuolesakin. Maankamara oli samalla tavalla syvänvihreän aluskasvillisuuden peitossa, ja taivas oli täynnä helmenharmaita pilviä, kuten lähes aina Turussakin tähän aikaan vuodesta.

Kierrellessään heidän pientä leiriään Aamu ei kuullut enää sen pahemmin huuhkajaa kuin yöllä remunnutta polttari-seuruetta, vain satunnaista pikkulintujen viserrystä. Miehet olivat varmaankin jo poissa, ja vaikka eivät olisikaan, Aamu ja Kiira lähtisivät viimeistään parin tunnin kuluttua. Heidän oli tarkoitus taittaa melkein tuplamäärä kilometrejä toisena vaelluspäivänä.

Aamu kiersi teltan suulle, konttasi absidin ohi ja nosti oven virkaa toimittavaa kangasläppää.

”Herää, unikeko!” hän kajautti.

Kiira ynähti ja kiskoi makuupussin reunan päänsä yli.

”En.”

”Tule nyt, meidän on jatkettava pian matkaa, ja sitä ennen on purettava telta ja syötävä aamupalaa ja...”

”Onko pekonia ja munakokkeliä?”

”Puuroa ja myslä.”

Aamu oli kasvissyöjä, joten aamupala oli hänelle tavallinen mutta Kiiralle poikkeuksellinen.

”Onko hiljaista?” Kiira nousi ja haukotteli niin makeasti, että hänen suustaan karkasi pieni huudahdus.

Makuupussi valahti hänen syliinsä ja paljasti kauniisti kuvioidun, käsin tehdyn neulepaidan. Aamun kauhtuneessa villapaidassa oli ainakin kolme reikää, joista yksi oli nyrkinmentävä.

”Erittäin”, Aamu vakuutti. ”Polttarimiehet ovat joko läheneet tai nukkuvat yhä, eikä lähettyvillämme taida olla muita retkeilijöitä.”

”Hyvä.”

Kiira hieroi kasvojaan ja ryömi Aamun perässä ulos teltasta. Hän äännähti inhosta vetäessään kengät jalkaansa, nousi irvistäen pystyyn ja vaappui sitten halaamaan Aamua.

”Vihaan sinua”, hän mutisi.

”Etkä vihaa”, Aamu sanoi ja puristi ystäväänsä tiukasti itseään vasten.

Hänellä oli ikävä halauksia. Onneksi Kiira oli avokätinen niiden suhteen.

”Vaivaako jokin sinua?” Kiira kysyi ja silitti samalla hänen selkäänsä.

Aamulla oli huolia ja huolella pidettyjä salaisuuksia yllin kyllin. Hän veti muutaman henkäyksen sisäänsä ja avasi suunsa paljastaakseen niistä yhden.

Ennen kuin Aamu ehti lausua sanaakaan, Kiira tuuppassi hänet hartioista kauemmas.

”Mitä nyt?” Aamu kysyi, ensin tönäisystä ärtyneenä, sitten huolestuneena.

Kylmä väre kulki kuin salama hänen lävitseen.

Kiira ei vastannut vaan otti sivuttaisen askeleen kohti puurajaa. Hänen suunsa avautui, sulkeutui, avautui jälleen. Korvat näyttivät höristyvän aavistuksen ja kaula ojentuvan kuin saaliin aistineella kissalla.

”Mitä?” Aamu toisti ja naksautti hermostuneena rystysiään. ”Näitkö jotain? Jonkin eläimen?”

Hänkin tähysi huolissaan metsään, muttei nähnyt vilautakaan turkista tai kiiluvista silmistä.

”Ei kun...”

Kiira tuijotti vielä hetken puiden joukkoon ennen kuin kääntyi ja kohautti olkiaan.

”Luulin nähneeni jotain, mutta ei siellä mitään tipuja tai pörriäisiä kummempaa ollut”, hän selitti ja läimäytti kätensä yhteen. ”Syödään!”

He nauttivat puuronsa ja myslinsä – Aamu tyytyväisenä, Kiira irvistellen ja särkylääkkeiden kera – ja aloittivat sitten pienen leirinsä purkamisen. Verkkaisesti alkaneesta päivästä oli tulossa pilvinen mutta kirkas ja miellyttävän lämmin, ja Kiirakin vaikutti kipeistä jaloistaan huolimatta paljon hyvän-tuulisemmalla kuin Aamu oli odottanut. Hän höpötti poroista ja revontulista syödessään, tunturipuroista ja vesiputouksista taitellessaan yhä puhtaanvihreää telttaa kokoon ja kotiin-paluusta tunkiessaan viimeisiä tavaroita rinkaansa.

”Menen kylpyyn, makoilen ammeessa ainakin kaksi tuntia ja sitten pakotan Rasmusen viemään minut pihville”, hän luutteli haaveileva ilme kasvoillaan. ”Sitten menen Rasmusen kanssa...”

Rasmus, Rasmus, Rasmus. Aamu ei halunnut kuulla Kiiran ääliöpoikaystävästä enää sanaakaan.

”Käyn vielä pusikossa”, hän keskeytti, pudotti jo selkään vetämänsä rinkkan maahan ja marssi vastausta odottamatta metsään.

Äänistä päätellen Kiira jatkoi suunnitelmistaan pulputtamista aivan kuin ei olisi huomannut jääneensä yksin. Hänen heleä naurunsa kuului syvälle koivikkoon. Aamun oli jatkettava melkein autiotuvalle asti ennen kuin hänen äänensä vaimeni lopullisesti.

Vaaleiden runkojen ja kellertävien koivunlehtien välissä erottui musta katto, ja hieman lähempänä myös tummista hirsistä koottu takaseinä tuli näkyviin. Aamu pysähtyi äkisti, aivan kuin olisi törmännyt siihen.

Polttarimiehet olivat yhä paikalla, mutta he eivät vaikuttaneet läheskään yhtä hilpeiltä kuin eilen. Metsän tuoksun ja kosteuden sijaan ilma oli täynnä hermostunutta sähköä, kuin juuri ennen myrskyä. Aamu seurasi liikkumattomana, kuinka osa miehistä potki hiekkaa maahan kaivetun kuopan päälle, osa kuikuili tuvalle johtavalle tielle. Hän oli aikonut käyttää hiljaisen hetken koivikossa kotoa tulleiden viestien lukemiseen. Puhelin oli valmiiksi hänen kädessään. Vaiston ohjajana hän nosti sen eteensä ja näpsäisi kuvan maata tasaiseksi tamppaavista miehistä.

LUKU 2

CECILIA

MAANANTAI 5. SYYSKUUTA

Lentokone oli ahdas, täynnä ihmisiä ja meteliä. Kaksi matkustajaa kinasi kovaan ääneen istuinten asennoista, joku kuunteli musiikkia puhelimestaan ilman kuulokkeita. Tarjoilukärry räätisi pitkin käytävää, kapteeni tiedotti kyllästyneellä äänellä lennon kulusta, moottorit jylsivät taukoamatta. Kovimmin kakofoniaan osallistuttiin koneen peräpäästä, jossa pieni lapsi huusi kurkku suorana.

Cecilia kohottautui aavistuksen penkillä ja näki aivan viimeisellä istuinrivillä epätoivoisesti lastaan hyssyttelevän miehen, joka näytti itsekin olevan kyynelten partaalla. Niin hänen silmänsä kuin kasvonsa punottivat, mutta hän säilytti malttinsa ja jatkoi kiljuvan lapsen rauhoittelua.

Hetken tutkiskelun jälkeen Cecilia tajusi tuntevansa miehen.

He olivat tavanneet pariinkin otteeseen, viimeksi kesällä Kiiran 30-vuotissyntymäpäivillä, mutta Cecilia ei muistanut miehen nimeä, vaikka sekä Kiira, Aamu että mies itse olivat sen hänelle taatusti kertoneet.

Lapsen nimen hän muisti.

Pikku-Taavi, hän ajatteli ja kurkotti taas hieman ylemmäs nähdäkseen pojan kunnolla. Lapsi oli aivan äitinsä näköinen: hänellä oli samat lumenvaaleat piirteet, samat kirkkaan siniset

silmät, sama pieni nenä ja pieni suu kuin Aamulla. Samat, nyt itkusta rypistyneet piirteet. Vain hörökorvat taisivat olla isän perintöä.

Ärsyttikö lentäminen lasta, vai aistiko hän isänsä hädän?

Molemmat arvaukset lienevät totta, Cecilia päätti ja valui takaisin paikalleen.

Ilari istui viereisellä penkillä autolehteen syventyneenä. Häntä lapsen itku ei näyttänyt haittaavan sen pahemmin kuin muukaan meteli, tai ehkä hän ei artikkeleihin syventymiseltään kuullut mitään. Heidän kätensä lepäsivät vierekkäin kassinojilla koskematta toisiinsa. Cecilia liikahti aavistuksen, jotta heidän kyynärpäänsä hipaisisivat. Ilari ei huomannut sitäkään.

”Lapsiparka”, Cecilia huokaisi ääneen.

Ilari nosti katseensa ja kääntyi vaimoaan kohti.

”Mitä?” hän kysyi.

Cecilia kallisti päätään kohti koneen takaosaa.

”Ai”, Ilari äännähti ja vilkaisi hänen osoittamaansa suuntaan. ”Niinpä.”

”Tunnistatko hänet? Miehen siis?”

Ilari oli jo ehtinyt kääntyä takaisin lehtensä puoleen mutta katsahti Cecilian kysymyksen myötä vielä kerran taakseen.

”Hän on Aamun mies”, Cecilia sanoi.

”Aah, niinpä onkin. Jaakko.”

Cecilia ei ollut lainkaan yllättynyt siitä, että Ilari muisti nimen, kun hän itse oli tunnistanut vain kasvot. Ilari ei koskaan unohtanut nimiä tai merkkipäiviä tai mitään muutakaan tärkeää.

”Hän otti lapsen mukaan”, Cecilia jatkoi, kun ei muutaakaan sanottavaa keksinyt.

Taavi rääkäisi samalla hetkellä kuin ilmoittaakseen, että tiesi heidän keskustelevan hänestä.

”Näköjään”, Ilari totesi, sulki lehden ja hieraisi pohtivasti leukaansa. ”Menen kysymään, tarvitseeko Jaakko apua lapsen rauhoittamisessa. Tai jossain muussa.”

Ilari oli hetkessä jaloillaan, käytävällä, koneen toisessa päässä. Cecilia ei katsonut hänen peräänsä vaan tyhjää käsi-nojaa vieressään.

Lapsen itku lakkasi parin minuutin kuluttua. Moni ärsytyksestä kiemurrellut matkustaja päästi helpottuneen huokaisun. Musiikki hiljeni, riitelykin taukosi. Lentoemännät loivat huojentuneita katseita koneen takaosaan, kapteenin kuulutuksista sai taas selvän. Tunnelma koneessa muuttui yhtä tyyneksi kuin sää pilvien yläpuolella.

Cecilia olisi mieluummin kuunnellut parkumista kuin jäänyt yksin. Hän odotti hetken Ilarin paluuta tekemättä mitään mutta kyllästyttyään kaivoi puhelimen esiin ja luki viimeisen Kiiralta saamansa viestin.

Hitto, kun jalkoihin sattuu. Vielä 10 kilometriä rotkolle. Sopuli söi Aamun banaanilastut. Näin poron.

Tekstiä oli seurannut monta kuvaa eläimestä, jonka Cecilia oletti olevan poro. Hän ei ollut varma, sillä kuvat oli otettu niin kaukaa, että hän erotti rusehtavan kasvillisuuden joukossa vain harmaita läiskiä, jotka olisivat yhtä hyvin voineet esittää hyttysiä.

Kiira oli lähtenyt kaverinsa Aamun kanssa vaeltamaan Kevon luonnonpuistoon viime torstaina. Ilmoittamansa aikataulun mukaisesti heidän olisi pitänyt saapua Utsjoen tuntumassa sijaitsevalle Kenesjärvelle ja matkapuhelinverkon kuuluvuusalueelle eilen sunnuntaina, mutta Cecilia ei ollut kuullut serkustaan sitten viime perjantain. Kukaan ei ollut.

Poliisin mukaan hiljaisuus saattoi johtua lukuisista syistä. Vaelluksen venyminen päivällä ei ollut tavatonta, ei edes harvinaista, ja Aamun arvio matkan kestosta oli kuulemma ollut melko optimistinen, varsinkin kun matkaseurana oli Kiiran kaltainen kokematon retkeilijä. Reitti kulki läpi tunturi-erämaan, jossa matkapuhelinverkko oli heikko, useimmiten olematon, eivätkä akutkaan kestäneet ainakaan Kiiran käsittelyssä ikuisesti.

Cecilia oli ollut valmis odottamaan retkeilijöiden paluuta vielä päivän. Hän oli ollut lähipiirinsä ainoa.

Puoli Roslundien sukua, mukaan lukien Cecilian ja Kiiran vanhemmat sekä Kiiran kihlattu Rasmus, oli lentänyt edellisenä päivänä pohjoiseen selvittämään, mitä Kiiralle ja Aamulle oli oikein tapahtunut. Joukko tätejä, setiä, serkkuja ja ystäviä oli seurannut heitä tasaisena virtana viimeisen vuorokauden aikana osallistuakseen etsintöihin.

Me huonoimmat sukulaiset tulemme viimeisinä.

Cecilia oli viimeiseen asti yrittänyt vakuuttaa niin omat kuin Kiiran vanhemmat luottamaan poliisin arvioon tilanteesta mutta taipunut lopulta ja suostunut seuraamaan perhettään Utsjoelle. Hän oli aikonut lähteä yksin, käydä toteamassa Kiiran hyvinvoivaksi ja matkan turhaksi, mutta Ilari oli halunnut lähteä mukaan matkaseuraksi.

Saa nähdä, kummat ehtivät Utsjoelle ensin, Cecilia pohti. Minä ja Ilari, vai Kiira ja Aamu.

Hän oli valmis lyömään vetoa jälkimmäisen vaihtoehdon puolesta.

Lapsi pysyi hiljaa ja Ilari poissa loppulennon ajan. Vasta kun kuulutukset ilmoittivat laskusta, Ilari palasi Cecilian luo.

”No?” hän kysyi malttamattomana ennen kuin hänen miehensä ehti edes istua paikoilleen.

Ilari veti syvään henkeä ja pärähti kuin hevonen.

”Jaakko ei tiedä sen enempää kuin mekään, vähemmän itse asiassa. Hän soitti Helenalle, mutta... No, kyllä sinä tätisi tunnet. Perheesi on ottanut tilanteen haltuun vähän liiankin tiukasti.”

Cecilia hymähti ilottomasti.

”Epäilemättä.”

Kiiralla oli tapana kutsua Helena-tätiä Päälliköksi äidin sijaan; Ceciliaa hän kutsui välillä leikillään äidiksi, vaikka heillä oli vain pari vuotta ikäeroa.

”Voi Lapin poliisiparkoja”, Cecilia huokaisi. ”Niin kauan kuin Kiira ja Aamu harhailevat erämaassa, koko muu lääni on heitteillä, siitä perheeni pitää huolen. He osaavat ylireagoinnin taidon.”

”Ei olisi ensimmäinen kerta”, Ilari virnisti. ”Edellinen tosin oli meidän syytämme, ei Kiiran.”

Lentokone kallistui. Cecilia tunsi liikkeen vatsansa pohjassa ja sulki silmänsä. Lapsi alkoi taas itkeä.

”Kaikki hyvin, Cee. Olemme melkein perillä.”

Lämpimät sormet laskeutuivat Cecilian kämmenselälle ja silittivät hitain liikkein rystysiä. Etusormi pysähtyi sormuksettoman nimettömän päälle. Niin paljon kuin Cecilia oli Ilarin kosketusta aiemmin kaivannut, hän tuskin tunsi sitä lentopelkonsa läpi. Hän puristi luomensa tiukemmin kiinni, jottei olisi purskahtanut itkuun.

”Joo”, hän kuiskasi, kun lentokone osui ilmakuoppaan. ”Kaikki hyvin.”

Laskeutumisen loppupuoli sujui tasaisemmin kuin sen alku. Kone lipui pilviseen Ivaloon pehmeästi kuin sukeltaja veden pinnan alle ja rullasi portille vain muutama minuutti laskeutumisen jälkeen.

”Menen auttamaan Jaakkoa laukkujen kanssa”, Ilari sanoi, kun kone oli pysähtynyt ja Cecilia rauhoittunut jälleen omaksi

itseksensä. ”Lupasin hänelle, että voimme mennä samalla kyydillä. Turha meidän on kahta autoa peräkanaa Utsjoelle ajaa.”

Ilari kumartui kiinni Cecilian korvaan.

”En ole rehellisesti sanottuna varma, onko Jaakosta edes kuskiksi. Hän vaikuttaa olevan aika huolissaan Aamusta.”

”Okei”, Cecilia myöntyi, vaikka pelkkä ajatus kahdesta lisätunnista ahtaassa kulkuneuvossa kirkuvan lapsen kanssa uuvutti hänet. ”Ajanko minä?”

Ehdotus oli itseksensä; kuski ei ainakaan joutuisi istumaan lapsen viereen.

”Ei, minä ajan”, Ilari sanoi ja luuli varmaan tekevänsä vaimolleen palveluksen. ”Kerää sinä voimia. Tavataan ulkona.”

Cecilia raahasi tavaransa koneesta ja jäi odottamaan Ilaria ja Jaakkoa tyhjän matkalaukkuhihnan luo. Matkustaja toisensa jälkeen asettui sen laidalle, kaikki lennosta nuhjuisina. Kukaan ei jutellut tai halannut, ei edes omia lapsiaan tai puolisoaan.

Ihan kuin sukujuhlissa, Cecilia ajatteli. Minun sukuni juhlissa ainakin.

Vasta kun hihna käynnistyi, joukkoon tuli eloa. Harmaa hiljaisuus muuttui helpottuneiksi hymyiksi ja iloisiksi huudahduksiksi, omia likaisia matkatavaroita odotettiin innoissaan kuin joululahjoja. Ilari ja Jaakko saapuivat juuri, kun ensimmäinen laukku ilmestyi hihnan päähän.

”Minä hoidan matkatavarat”, Ilari sanoi ja tunki väsynein silmin ympärilleen tapittavan Taavin Cecilian syliin.

Odotettu ja pelätty kitinä alkoi saman tien. Cecilia hyssytteli Taavia koko matkan autovuokraamolle, mutta lapsi rauhoittui vasta, kun he pääsivät moottoritiele, ja konepellin alta kuuluva hyrinä lauloi hänet uneen.

Hänelläkin oli Ilarin kanssa lapsi, tytär, jonka he olivat jättäneet Ilarin vanhemmille hoitoon matkan ajaksi. Selma oli

lähes saman ikäinen kuin Taavi, mutta toisin kuin Aamun poika, Selma oli äitinsä sijaan aivan isänsä näköinen: tummahiuksinen ja hymyileväinen nappisilmä, joka itki tuskin koskaan ja rauhoittui äitinsäkin yrityksistä. Kaikki heidän ystäviensä ja tuttaviensa lapset kammosivat Cecilian syliä.

”Onneksi edes oma lapsesi pitää sinusta”, Kiiralla oli tapana vitsailla.

Cecilia oli tyytyväinen päästyään pelkääjän paikalle, eri riviin Taavin kanssa. Ilari oli vuokrannut heille tarpeettoman suuren maasturin, joka hurisi hiljaa tasaisella moottoritiellä.

”Onko teillä hotelli varattuna?” Ilari kysyi takapenkillä istuvalta Jaakolta.

”Ei, minä...”, nukkuvaa lastaan tuijottanut Jaakko sopersi. ”En ehtinyt oikein valmistautua matkaan. En ole varma, miten edes pääsin lentokentälle ja ostin lipun, en ole ajatellut...”

”Tulkaa samaan hotelliin kuin me”, Ilari kehotti. ”Emme varmaan ehdi mukaan tämän päivän etsintäpartioon, mutta minä ja Cee lähdemme huomenna reitille.”

”Jos Kiiraa ja Aamua ei ole vielä löydetty”, Cecilia täydensi. ”Lyödäänkö vetoa, että he ovat Utsjoella, kun saavumme sinne? Tai sitten he ovat lähteneet porojen perässä erämaahan ja eksyneet ja löytyvät huomenna teltasta jostain...”

Cecilia heilautti kättään kojelaudan yllä osoittamatta yhtään mihinkään.

”Norjan puolelta.”

”Ei.”

Jaakon ääni oli tiukka.

”Aamu tuntee alueen, hän on vaeltanut Kevon luonnonpuistossa pari kertaa aiemmin. Minäkin olen, kävimme siellä yhdessä ennen Taavin syntymää. Aamu ei eksyisi.”

Cecilia vilkaisi sivusilmällä Ilariin ja sai hetkeksi kiinni tämän katseesta tien tarkkailun lomassa. Kumpikaan ei

sanonut mitään, mutta Cecilia tiesi heidän ajatelleen samoja asioita. Viivästymisen jälkeen eksyminen oli todennäköisin ja ennen kaikkea Kiiran ja Aamun kannalta paras vaihtoehto. Heillä oli runsaasti varusteita mukanaan, ja Aamu auttaisi Kiiraa selviytymään löytymiseen asti. Loukkaantuminen, onnettomuus, sairauskohtaus... Seuraavaksi todennäköisimmät vaihtoehdot olivat toinen toistaan epämiellyttävämpiä.

Cecilia tuijotti yhä miestään, kun tuttu musiikki alkoi soida hänen laukussaan. Hän kaivoi puhelimen esiin ja toivoi näkevänsä näytöllä anoppinsa tai vaikka Annin tai Mikon nimen.

”Helvetti”, hän manasi. ”Äiti.”

Kiira oli varannut ”Päällikkö”-nimityksen Helena-tädille, mutta se päti yhtä lailla Cecilian äitiin.

”Rohkeutta”, Ilari toivotti. ”Ehkä hänellä on uutisia Kiirasta.”

Uutiset olivat ainoa hyvä syy vastata. Cecilia nosti puhelimen korvalleen.

”Missä te olette?” äiti kysyi tervehtimättä.

”Lähdimme juuri Ivalosta kohti Utsjokea.”

”Olemme odottaneet teitä koko päivän.”

”Miksi?” Cecilia kysyi ennen kuin ehti estää itseään. ”Kyllä te tiesitte, milloin lentomme laskeutuu.”

”Cecilia.”

Äidin äänensävyistä ei voinut erehtyä, niin pettynyt se oli. Hänellä oli kyky lausua tyttärensä nimi aivan kuin se olisi kirosana.

”Kiira ei ole vielääkään palannut. Helena on suunniltaan huolesta. Urpo on suunniltaan, isäsi on suunniltaan, minä...”, äiti keskeytti vetääkseen värisevän henkäyksen sisäänsä, ”luotan siihen, että ehdit korjaamaan asenteesi ennen kuin saavut Utsjoelle. Lähdemme nyt poliisiasemalle, tavataan siellä.”

Linja hiljeni hyvästittä.

Cecilia taisteli vastaan halua purra puhelinta. Hän kääntyi kohti ikkunaa, jottei Ilari näkisi, ja upotti hampaansa puheli-
men sijaan rystyseensä.

VERI ON VETTÄ SAKEAMPAA

Aamu Niemelä ja Kiira Roslund vaeltavat syksyisessä Lapissa. Yöpymispaikalla he kohtaavat miesten polttari-porukan, joka saa heidät tuntemaan olonsa turvattomaksi. Ystävykset lähtevät omille teilleen päästäkseen eroon juhlijoista, mutta minne he menevätkin, horisontissa näkyy heitä sitkeästi seuraava kirkkaanpunainen piste.

Kun vaeltajiin ei ole muutamaan päivään saatu yhteyttä, vaikutusvaltainen Roslundien suku ryntää Utsjoen poliisiasemalle vaatimaan laajamittaisia etsintöjä. Kiiran juristiksi opiskellut serkku Cecilia toimii poliisin ja suvun välikätenä. Cecilia on suvun musta lamma, jolle kaikki Roslundit Kiiraa lukuun ottamatta ovat kääntäneet kylmäkiskoisesti selkensä. Kiira on rakas läheinen, joka ei saa kadota Cecilian elämästä.

Ilona Tuomisen trillerissä avaran Tunturi-Lapin tunnelma muuttuu klaustrofobisen ahdistavaksi. Aika hupenee, etsinnät pitkittyvät, ja suvun kulissi on kiillotettu valheilla niin ettei Cecilia pysty näkemään sutta lammasten vaatteissa.

BAZAR